

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1716/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиље Д.И. из М., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Б., против тужене О. Б.С. АД из Н.С., коју заступа Б.Л., адвокат из С., ради оцене законитости отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 770/15 од 13.05.2015. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 770/15 од 13.05.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 770/15 од 13.05.2015. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу П1 38/14 од 20.06.2014. године, којом је одбијен тужбени захтев којом је тужилца тражила да се поништи решење туженог бр. 12709/09 од 16.07.2009. године о отказу уговора о раду бр. 1423 од 11.06.2004. године и тужилца обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 285.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревидент посредно указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је по уговору о раду од 11.06.2004. године била у радном односу код тужене и обављала послове ликвидаторско-благајничке, уплата и исплата динарских, девизних средстава, жиро и текућих рачуна и послове платног промета у Ж.. Анексом тог уговора од 23.10.2006. године премештена је на радно место референта шалтера Ж. у Ф. Н.Б. АД у А., а потом анексом од 21.05.2007. године - на позицију сарадника за текуће рачуне Е.Ж. О. Б.С. АД Н.С.. Анексом од 15.05.2008. године распоређена је на послове сарадника за текуће рачуне, Е.Ж., на које послове је у Сектору послова са становништвом распоређена и по анексу од 20.11.2008. године. Коначно, анексом од 02.06.2009. године распоређена је на послове сарадника за текуће рачуне са звањем самостални сарадник у Ф.Ж.. Решењем од 16.07.2009. године тужена је тужили отказала уговор о раду са свим анексима применом чл. 179. тачка 2. и 3. Закона о раду и чл. 33. Правилника о раду тужене од 27.10.2008. године са изменама и допунама. Према изнетим разлозима, од краја 2007. до 12.03.2009. године, више пута, без писменог овлашћења клијента тужене банке, тужила је формирала налог за исплату, потписивала клијента на исплатном налогу - фалсификовала њен потпис и подизала новац са њеног текућег рачуна. Тужила је 15.04.2009. године извршила уплату на рачун клијента банке у износу од 76.000,00 динара. На свакој уплатници у рубрици „модел и позив на број“ унела је датум под којим је раније извршила исплату са рачуна клијента, а неки од налога за исплату нису потписивани од стране тужиле нити од стране клијента банке, а нису били ни оверени печатом банке. Тужена банка је од оштећеног клијента 03.06.2009. године примила захтев за накнаду штете. Потом је, у вези ових догађаја, 29.06.2009. године тужена доставила тужили упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду. То упозорење тужила је примила и изјаснила се, а достављено је и синдикату тужене, који је дописом од 03.07.2009. године обавестио тужену да тужила није члан синдиката.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужили законито престао радни однос отказом уговора о раду.

У конкретном случају, тужена је у решењу о отказу уговора о раду тужили употребила два отказна разлога из чл. 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 са изменама). Ради се о оправданим разлозима за отказ уговора о раду који се односе на понашање запосленог - уколико својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2) и уколико не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3). У решењу о отказу уговора о раду тужени је као повреде радних обавеза навео несавесно и немарно извршавање радних обавеза, непридржавање одлука, процедура и упутстава надлежних органа банке (процедуре за отварање и вођење динарских и текућих рачуна грађана код тужене банке од 21.05.2007. године), повреде радне обавезе која у себи садржи елементе кривичног дела злоупотребе службеног положаја и фалсификовање исправе, стицање или омогућавање стицања противправне имовинске користи себи или другима и проузроковање или стварање могућности за проузроковање материјалне штете послодавцу, према члану 33. Правилника о раду тужене са изменама и допунама. Неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних

обавеза, као повреда радне обавезе, прописана је уговором о раду, који је закључен између парничних странака 11.06.2004. године у члану 10. тачка 1, али и у члану 33. став 1. тачка 6. Правилника о раду тужене. Истим Правилником у ставу 12. члана 33, као повреда радне обавезе, прописано је и стицање или омогућавање стицања противправне имовинске користи себи или другима. Такође, према Процедури тужене банке за отварање и вођење динарских текућих рачуна грађана у одељку 5 прописан је начин исплате са рачуна, који се врши претходном идентификацијом клијента на основу одговарајућег идентификационог документа, при чему исплате (готовинске или безготовинске) могу да се обављају само до висине расположивог износа средстава на рачуну.

Према члану 3. поменутог Правилника о раду тужене, о појединачним правима, обавезама и одговорностима запослених из радног односа одлучује Извршни одбор банке, односно запослени кога Извршни одбор овласти, у складу са законом и одредбама овог Правилника.

Чланом 75. Закона о банкама („Службени гласник РС“, бр. 107/05 са изменама) прописан је састав Извршног одбора банке. Ставом 1 овог члана прописано је да Извршни одбор чине најмање два члана, укључујући и председника, који представља и заступа банку (став 2). При закључивању правних послова и предузимању правних радњи из делокруга Извршног одбора, председник Извршног одбора банке дужан је да обезбеди потпис једног члана одбора (став 3). Делокруг Извршног одбора банке прописан је чланом 76. Закона о банкама.

Правилан је закључак нижестепених судова да су у случају тужиље била испуњена оба отказна разлога из чл. 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду. Наиме, у дужем периоду, у континуитету, тужилца је више пута, без писменог овлашћења клијента тужене банке формирала налог за исплату и потписивала клијента на исплатном налогу, а затим подизала новац са његовог текућег рачуна, при чему је 15.04.2009. године на рачун клијента банке уплатила износ од 76.000,00 динара и антидатирала датум у уплатници у рубрици „модел и позив на број“, тако што је унела датум под којим је раније извршила исплату са тог рачуна. Неки од налога за исплату нису потписивани од стране тужиље, нити од стране клијента банке, а неки нису били ни оверени печатом банке. У својој изјави, поводом приговора на њен рад и пријема одштетног захтева од стране клијента 03.06.2009. године, тужилца је потврдила да је без писменог овлашћења (на усмену молбу клијента банке, кога лично познаје) подизала новац са текућег рачуна, сачињавала исплатни налог и потписивала клијента, али се бранила тиме да клијент због старости није био у могућности да лично подиже новац са свог рачуна. Такође, поступање тужиље на описани начни представља и оправдани разлог за отказ уговора о раду применом чл. 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, јер је тужилца исказала такво понашање због кога не може да настави рад код послодавца, иако је имала, односно морала имати свест о недопустивости таквог понашања, што у суштини она ни не оспорава. Дакле, тужилца је скривила повреде радне обавезе, које су јој стављене на терет и испољила такво понашање због кога не може да настави рад код послодавца, због чега јој је радни однос законито престао отказом уговора о раду.

Пре отказа уговора о раду тужена је поштовала поступак прописан чланом 180. и 181. Закона о раду, у погледу обавезе да тужиљу писаним путем упозори на постојање отказних разлога и да јој остави рок за изјашњење. Тужила се на упозорење изјаснила, чиме је њено право на одбрану поштовано.

Тужиљи је отказан уговор о раду од 11.06.2004. године (основни уговор) са свим анексима, па тако и анексом од 15.05.2008. године, који се у ревизији погрешно представља као уговор о раду, а ради се само о анексу основног уговора. Такође, поново се указује да је решење потписано од неовлашћеног лица (два члана Извршног одбора банке), а не законског заступника - директора. Међутим, и по оцени Врховног касационог суда, отказно решење је законито, имајући у виду члан 3. Правилника о раду тужене, којим је прописано да о појединачним правима, обавезама и одговорностима запослених из радног односа одлучује Извршни одбор банке, односно запослени кога Извршни одбор власти сагласно закону и одредбама тог Правилника, а састав Извршног одбора и његов делокруг рада, како је већ наведено, прописан је Законом о банкама.

У преосталом делу ревизијом се оспорава оцена изведених доказа, чиме се посредно побија утврђено чињенично стање, што према чл. 398. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

На основу чл. 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**